

Cortul și piatra Rosetta

Înainte să continuăm studiul pe hainele preoțești ne vom opri puțin să medităm la complexitatea Cortului. Cortul folosește nu doar simboluri multiple ci și limbaje multiple. Avem limbajul cifrelor, limbajul culorilor, limbajul obiectelor-simbol, limbajul construcțiilor, limbajul viețuitoarelor, limbajul copacilor, limbajul muzicii (la Templu!), limbajul metalelor, limbajul geografiei și cel al istoriei, limbajul teologic care explică simbolistica Cortului...Dumnezeu este totul în toți. El este mărețul Creator. El S-a revelat în TOT ce a creat. Descoperim că Dumnezeu este și Artist, și Poet, și Botanist, și Matematician, și Pictor, și Sculptor, și Persoană care relaționează, și Inginer și atâtea altele...De aceea e nevoie de mai multe limbaje care să reveleze diferite aspecte ale caracterului Său. Iată de ce Cortul este atât de complex și folosește atâtea limbaje care se adresează tuturor simțurilor noastre și tuturor dimensiunilor ființei umane. Limbajul complex al Cortului se adresează văzului, auzului, mirosului, simțului tactil și chinestezic, se adresează intelectului și afectivității, se adresează minții și inimii, se adresează capacității noastre de a relaționa, se adresează capacității noastre de a înțelege. Desigur fiecare din noi avem anumite simțuri mai dezvoltate și de aceea rezonăm în special la anumite limbaje. E normal să fie așa. Căci suntem diferiți și fiecare oglindim o părticică anume din frumusețea Creatorului. Dar Cortul ne provoacă să înviorăm și alte simțuri și să învățăm și alte limbaje. În cele din urmă Omul edenic era chemat să domnească peste întreaga Creație și era în același timp Artist, Inginer, Matematician, Botanist, Chimist...era după chipul lui Dumnezeu. Desigur în noi este multă lene și multă rezistență la schimbare. Ne este mai ușor să folosim doar simțurile și limbajele deja dezvoltate. Dar multe rămân inhibate, blocate sau nefolosite. Pentru cei ce vor să cunoască mai mult din Domnul e nevoie de depășirea acestor blocaje și de răstignirea lenii. Matematicianul e chemat să descopere Pictura. Poetul să descopere frumusețea matematicii. Inginerul să descopere frumusețea capacilor....

Iată de ce David este om după inima lui Dumnezeu. Pentru că David, spre deosebire de mulți alți oameni credincioși, și-a depășit limitele și a destupat limbajele întregii sale umanități. Cine este ca David? Păstor, luptător cu praștia și cu sabia, tată, soț, bunic, conducător de oști, împărat care administrează o țară din

punct de vedere economic, legislativ, social, militar etc, poet care scrie psalmi, cântăreț cu arfa dar și compozitor, învățător al Legii dar și prooroc. Doar în Isus mai găsim adunate complexitatea acestor trăsături distincte. De aceea Isus, este fiul lui David, cel care s-a lăsat preschimbat de Cort în toate dimensiunile umanității sale. Cine spunea iubitei sale: *După ce te-am cunoscut, iubeam întreaga lume pur și simplu pentru tu făceai partea din ea!* Cu atât mai mult noi putem spune: iubim întreaga lume pentru că Iubitul inimii noastre a creat-o, pentru că El S-a revelat în ea, pentru că El vrea să o vindece până când Cel ce umple toate lucrurile va fi în mod deplin totul în toți. De aceea iubesc matematica și cifrele, iubesc culorile și pictura. Iubesc muzica și geografia. Iubesc istoria și botanica. Dar iubesc și economia și orânduielile sociale menite să aducă bine cetății...căci chiar în lumea această decăzută El se implică și susține din umbră toate lucrurile. Iubesc plantele, animalele și tot ce El a creat. Și mai presus de toate iubesc oamenii, cununa creației Sale. Când trec pe lângă un Om, pe lângă un Cort viu, pe lângă un Templu în care Dumnezeu vrea să locuiască, și care Îi poate fi Casă Celui de necuprins...mă opresc cu emoție...inima îmi bate...respirația mi se taie...Trec pe lângă Capodopera Sa...pe lângă cununa Creației Sale...Chiar dacă e în formă decăzută, chiar dacă sculptura e nefinalizată...eu văd dincolo...văd slava dintre ruine, simt truda Celui care vindecă și sculptează, simt dorința Sa de a răscumpăra, de a finaliza Capodopera...Mă închin...Mă descalț...Am grijă să nu stric, să nu rănesc, să nu distrug. Să nu descurajez, să nu îndepărtez Cortul de Lumina care-l cheamă...Și în genunchi mă așez lângă Marele Sculptor dorind să trudesk împreună cu El.

Cortul este piatra filosofală căutată cu atâta disperare de înțelepți. Este o veritabilă Piatra Rosetta a Creației. Căci prin Cort găsim cheia descifrării limbajelor Universului. Prin Cort învățăm cum să înțelegem semnificația fiecărui copac, și fiecărei plante. Prin Cort suntem introduși și în universul semnificațiilor viețuitoarelor pământului și al animalelor. Limbajul geografiei, al culorilor, al semnificațiilor mobilierului unei case, al trupului uman sau al unei clădiri...toate acestea pot fi descifrate cu ajutorul Cortului. Iată de ce Pavel ne spune în Coloseni:

24. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica.

25. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc Cuvântul Lui Dumnezeu.

26. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,

27. cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.

28. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.

29. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine.

Capitolul 2

1. Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodiceea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup;

2. pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl,

adică pe Hristos (CORTUL lui DUMNEZEU ÎNTRUPAT și REVELAT OAMENILOR – comentariul nostru),

3. în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.

4. Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare.

5. Căci, măcar că sunt departe cu trupul, totuși cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos.

6. Astfel, dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El,

7. fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu.

8. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina

oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.

9. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.

10. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.

.....
Caut Lumina dintâi.

Caut Lumina din Cort.

Am ochii orbiți și

pleoapele grele de plumb.

Intru și ies:

Lumina dintâi

E bine ascunsă în tot ce-i în jur,

e-ncătușată adânc cu lanțuri de plumb.

Încep s-o zăresc,

Încep s-o privesc,

Aud tot mai mult.

Adierea ei vie mă face

Să văd, să simt și să fiu.

Oh, dar dacă acest măreț potop de Lumină,

Bine ascuns în tot ce-i în jur,

S-ar descătușa într-o clipă

Rănindu-mi privirea,

Umplându-mi ființa?

Îți mulțumesc c-ai ascuns Lumina dintâi,

c-ai ferecat-o cu lanțuri grele de plumb.

Îți mulțumesc pentru munții cei mulți

Ce ne despart cu măhrame de zări.

Totuși, iubite, Tu vino cu drag

Și sari peste muntele ce-i acum între noi.

Căci caut Lumina dintâi,

Caut Lumina din Cort.

Intru și ies:

Totul e Cort,

Totul e Cer.

28:6-14 – Efodul și brâul

Efodul adună trei elemente pe care insistă autorul: umerarii, brâul și ferecăturile. Umerarii și brâul ne aduc aminte de masa din locul sfânt. Într-adevăr, masa avea un brâu și ea purta cele 12 pâini ale lui Israel, așezate în două rânduri de câte 6. Acum Marele Preot se încinge cu un brâu pentru a putea purta pe umerii săi cele 12 seminții ale lui Israel. Și ne aducem aminte ce spune Domnul lui Israel în Is.46:3b: *V-am purtat pe UMĂR de la nașterea voastră....* Iar Moise care împlinea și funcția Marelui Preot se plânge în Numeri 11: *Eu singur nu pot să port pe poporul acesta căci este greu pentru mine...* Marele Preot avea o funcție de slujire. Avea funcția de a purta pe umerii săi pe poporul Israel. El îi purta pe umerii săi

Înainte Domnului ca aducere aminte de ei. Dar putea uita Domnul de Israel? Avea nevoie ca Marele Preot să-i aducă aminte de ei? Și ca aducere aminte pentru ce? Ca aducere aminte ca să le facă bine, pentru că Marele Preot avea funcție de Mijlocitor. El trebuie să poarte pe Israel pe brațe, să-l îngrijească și să-l păstorească, să mijlocească pentru el. Și la fel cum Domnul Și-a adus aminte să-L izbăvească pe Lot din pricina lui Avraam, la fel Domnul avea să-și aducă aminte de Israel ca să-i facă bine din pricina Marelui Preot. Observăm că în acest context nu se menționează nimic cu privire la fărâdelegile lui Israel (cum se va menționa mai târziu la pieptar sau la tabla de aur). Ni se sugerează o purtare a lui Israel necondiționată așa cum este explicată și în Isaia 46. Indiferent de crizele și răzvrătirile lui Israel, Dumnezeu continuă prin Marele Preot să poarte pe Israel pe umerii Săi până la vindecarea și mântuirea finală mult așteptată. Chiar peste puțin timp, Moise avea să poarte în mijlocire pe Israel 40 de zile și 40 de nopți ca Domnul să-și aducă aminte că este poporul Lui și să-i facă bine după marea Sa îndurare. Secretul mijlocirii era calitatea relației dintre Mare Preot și Dumnezeu. Dacă Marele Preot cortuia cu adevărat printre oameni, dacă era cu adevărat o oglindire a slavei ascunse în Cort, dacă intra cu adevărat în cadența cerului și aducea printre oameni mireasma vie a prezenței lui Dumnezeu, învățându-i prin modelul său de viață cum să trăiască în prezența Sa, atunci Dumnezeu privea cu bucurie și plăcere la Marele Preot. Dar când privea cu drag spre Marele Preot vedea pe umerii lui și cele 12 seminții ale lui Israel. Și atunci privea cu îngăduință și peste poporul pe care aceste minunat Mare Preot îl reprezenta înaintea Sa. Și din pricina Marelui Preot, Dumnezeu își aducea aminte de Israel ca să aibe bine. Și poate privind la pasiunea, truda, grija și răbdarea Marelui Preot de a purta povara unui popor atât de încăpățânat spunea: Îl voi purta și eu mai departe. Este ca și cum Marele Preot era un fel de Simon din Cirene conștient. Când povara crucii a fost prea grea (povară cauzată de neascultarea lui Israel), Simon din Cirene a fost chemat din mulțime să ajute pe Isus să poarte crucea pe umeri. Or acest lucru îl făcea Marele Preot alături de Yahwe. Purta pe umerii săi un strop din povara imensă pe care o purta Domnul. Dar deși Domnul purta greul, totuși funcția Marelui Preot nu era de decor. Era cât se poate de reală! Vedem mai târziu că fără mijlocirea lui Moise Dumnezeu nu ar fi iertat poporul. Gestul lui Moise de a purta un strop din povara Domnului conta enorm. Simon l-a ajutat în mod real pe Isus să

poarte povara crucii. Simon trimite și la Biserica dintre Neamuri chemată să rabde alături de Isus încăpățânarea și neascultarea lui Israel. Aici este o taină, cum de gestul mărunț al unei ființe umane poate conta atât de mult pentru inima lui Dumnezeu, cum poate chiar înviora inima Celui Preaînalt, poate chiar schimba în mod radical decizia din inima Domnului după cum este scris: *Și Domnul s-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său....*

Deci umerarii și brâul ne arată că Marele Preot împlinește alături de Domnul funcția de *masă* pentru Israel. Este o funcție de slujire. Dar este o funcție atât de slăvită! Cele 12 nume erau săpate ca niște peceteți pe două pietre de onix. Onixul îl găsim alături de aur în țara Havila care este inclusă în zona Edenului de la început. Onixul îl mai găsim ca una din pietrele pieptarului Marelui Preot. David menționează că a strâns și pietre de onix pentru construirea Templului, iar Iov ne învață că înțelepciunea este mai de preț ca mărgăritarele și onixul. Onixul îl găsim și printre pietrele scumpe cu care Tirul din Ezechiel se împodobește și făcea comerț. Desigur dintre toate aceste referențe legătura cu Edenul mi se pare cea mai potrivită. Aurul și Onixul trimit la Paradisul pierdut, la Raiul lui Dumnezeu, la lumea perfectă creată de El la început, la perfecțiune și desăvârșire. Și aceste două pietre de onix erau prinse în ferecături de aur. Avem și aur, avem și onix. Ni se transmite ceva cu privire la slava de a purta pe Israel înaintea Domnului. La faptul că acest gest de slujire este divin, este ceresc dar și la modul în care trebuie realizată această purtare a lui Israel înaintea Domnului. Israel trebuie purtat ca o podoabă de preț, căci este poporul lui Dumnezeu. Israel trebuie purtat cu cea mai mare grijă și reverență, cu simțul onoarei și al responsabilității.

Mai găsim la efod ferecăturile de aur (probabil două) în care erau prinse cele două pietre (v.11). Altre traduceri propun termenii de monturi (pe care erau montate pietrele – trad. literală) sau de pavezi (Septuaginta). În comentariul din Septuaginta găsim faptul că aceste ferecături par a fi discuri din aur, care împodobeau porțile, comparabile blazoanelor de mai târziu. Pentru sfinții părinți ele sunt asociate armelor descrise de apostolul Pavel în Efeseni 6:11. E interesantă perspectiva. Dar să fie într-adevăr o asociere între îmbrăcămintea Marelui Preot și armura din Efeseni cap.6? Cu adevărat prezența acestor ferecături trimiteau și la imaginea uneri armuri pe care o purta Marele Preot? Textul din Exod insistă că

sunt haine care-i slujesc de cinste, podoabă și slavă. Purtau aceste haine și semnificația unei armuri sugerându-ne că Marele Preot este în război și că trebuie să se îmbrace în această armură primită de la Dumnezeu pentru a putea birui totul? Astfel pieptarul să fie ca o platoșă, mitra cu tabla de aur ca un coif etc. Doar reținem această paralelă. E adevărat că aceste haine trimiteau la o îmbrăcăminte de natură spirituală și atitudinală pe care Marele Preot trebuia să o îmbrace pe sufletul lui. Aceste haine fizice erau purtate de trupul lui, dar semnificația acestor haine trebuiau purtate în inima lui. Căci am văzut că la umerari ideea fundamnetală era ca Marele Preot să poarte pe Israel cum poartă o doică un copil, și nu doar să aibă două pietre pe umerii lui. Îmbrăcăminte exterioră îl ghida pe Marele Preot spre îmbrăcăminte interioară pe care trebuia să o poarte necurmat. Și această îmbrăcăminte îi oferea protecție față de mânia lui Dumnezeu dar și față de atacurile și uneltirile vrăjmașului. Din acest punct de vedere, îmbrăcăminte preoțească era o armură în războiul spiritual. Ne aducem aminte că și masa cu pâinile arăta ca o cetate cu două ziduri de apărare. Deci existența vrăjmașilor era o realitate iar nevoia de protecție o necesitate.

Remarcăm și prezența celor două lănțișoare de aur care trebuiau împletite în chip de sfori și puse în ferecături. Ne vom mai reîntâlni cu aceste lănțișoare la descrierea modului de fixare al pieptarului pe efod. Textul masoretic ar merge pe ideea de *lănțișor*, de *împletituri în formă de torsadă* sau de *cordoan*. Septuaginta ar propune de ideea de *franșuri*, de *lănțișoare împletite cu flori*. Motivul florar ne-ar aduce aminte de florile de pe sfeșnic și astfel ar crea o minunată paralelă și între sfeșnic și Marele Preot. Marele Preot ar fi un copac viu, un veritabil pom de viață în Israel, Lumina și Călăuza lui Israel. Episodul înfloririi toiagului lui Aaron asemenea unui migdal (pe care l-am comentat când am studiat sfeșnicul) susține această legătură. Vom vedea că Urim și Tumim ar putea însemna Lumină și Desăvârșire, ceea ce ne trimite din nou cu gândul la Luminătorul din Locul Sfânt. Marele Preot era cu singuranță chemat să fie un pom de viață pentru Israel la fel cum Adam era chemat să fie un pom de viață pentru întreaga creație. Marele Preot era Lumina și Călăuza lui Israel, căci prin el, ajungea la Israel lumina divină.

28:15-30 – Pieptarul

Pieptarul este numit de la început pieptarul judecății. Marele Preot avea să poarte necurmat pe inima lui judecata copiilor lui Israel. Deci dacă la umerari avem doar ideea de aducere aminte a fiilor lui Israel înaintea Domnului, pieptarul trimite la purtarea judecății copiilor lui Israel înaintea Domnului. Nu știm exact ce înseamnă acest lucru pe care-l vom dezbate mai târziu. Doar reținem că are un accent diferit față de cel al umerarilor. Nu este repetarea aceleiași idei. Este vorba de o idee nouă.

Pieptarul este un pătrat cu latura de o palmă. Pătratul ne trimite la altar, și în primul rând la altarul de aramă care este și el un altar al judecății. Dimensiunea de o palmă ne trimite cu gândul la niște mâini, mai exact la două perechi de palme. Ne amintim și de bordura mesei cu pâinile care era înaltă tot de o palmă și ne trimite tot la palme și la două perechi de palme. Descoperim că legătura dintre elementele vestimentare și mobilierul sacru este complexă și pe dimensiune funcțională, și nu neapărat un element vestimentar corespunde unui element de mobilier. Deci nu este o corespondență simplistă ci mai degrabă una complexă. Astfel pieptarul poate trimite și la altarul de aramă, dar și la masă și la sfeșnic. Oricum observăm din nou că ideea de judecată este asociată cu forma geometrică a pătratului. Pieptarul era îndoit sau dublat pentru a fi sporită probabil rezistența acestuia (căci trebuie prinse de el 12 pietre în ferecăturile lor de aur). Ne aducem aminte că și o parte din altarul de aramă (jumătatea de sus în jos) era dublată sau îndoită: e vorba de streășina altarului de aramă. Avem apoi 12 pietre așezate în 4 rânduri de câte 3 pietre. Pe masă aveam 12 pâini identice. Pe umerari aveam 12 nume diferite dar scrise pe aceleași material (pietre de onix). Acum avem 12 nume scrise pe 12 pietre distincte. Raportarea la popor devine din ce în ce mai specifică, mai particulară. Poporul deși rămâne un întreg e perceput ca fiind format din 12 seminții distincte. Fiecare seminție are identitatea ei bine cunoscută înaintea lui Dumnezeu. Toate cele 12 pietre sunt pietre prețioase. Fiecare seminție este de mare preț înaintea lui Dumnezeu, este o podoabă, o laudă pentru Cel Preaînalt și pentru slujitorul Lui (Marele Preot). Sunt anumite pasaje în profeți care prezintă poporul Israel ca pe podoaba Marelui Împărat:

- Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Domnului. (Is.62:3)
- Domnul, Dumnezeul lor, îi va scăpa în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci ei sunt pietrele cununii împărătești care vor străluci în țara Sa! (Zaharia 9:16)

Pasajul despre pieptar insistă mult pe sistemul de prindere al pieptarului de efod. Pieptarul are patru verigi la cele patru colțuri ale sale. Iată o altă asemănare cu altarul de aramă, respectiv cu chivotul și masa. Din câte înțelegem cele două verigi de sus erau prinse cu lăntișoare de aur de cele două ferecături ale umerarilor, iar verigile de jos erau prinse cu o sfoară albastră de două verigi ale efodului, care erau jos la cei doi umărari deasupra brâului. Aceste măsuri sunt luate ca pieptarul să stea bine fixat pe efod, și să nu aibe balans. Astfel se asigura faptul că Aaron va purta NECURMAT pe inima sa numele fiilor lui Israel când se va înfățișa înaintea Domnului. Se realizează și o unire și o legătură a pieptarului cu umerari, cu efodul și cu brâul efodului. Israel trebuie purtat nu doar pe umeri ci și pe inimă! Umărul era folosit pentru a purta greutatea mai mari. Și cortul era purtat tot pe umeri. Purtarea lui Israel pe umeri sugerează slujirea Marelui Preot care poartă sarcinile unui popor mare dar și foarte încăpățânat. Aceasta este deci funcția de slujire la care este chemat Marele Preot. Inima trimite la atitudinea cu care Marele Preot împlinește această funcție. Și anume o face din toată inima, cu pasiune, cu răbdare și cu o nespūsă iubire. În Cântarea Cântărilor apare următoarea celebră cerere:

- Pune-mă **ca o pecete pe inima ta, ca o pecete pe brațul tău**; căci dragostea este tare ca moartea, și gelozia este neînduplecată ca locuința morților; jarul ei este jar de foc, o flacăra a Domnului. (Cânt.Cânt.8:6)

În mod cert cererea se inspiră din ținuta Marelui Preot. Acesta trebuia să aibă săpată CA O PECETE numele fiilor lui Israel pe inima sa, și pe umerii (brațele) sale. Este ca și cum cererea din Cântarea Cântărilor ar însemna: Iubește-mă așa cum Marele Preot iubește pe Israel, alipește-te de mine cu aceeași pasiune și dăruire cu care Marele Preot se alipește de Israel! Apoi, tot în ținuta Marelui Preot și la Cort găsim iubirea Domnului mai tare decât moarte, și gelozia

Domnului de neînduplecat, jarul de pe altar și flacăra Domnului. Marele Preot era chemat de Dumnezeu în slujbă ca să rezolve problema morții lui Israel. Și prin slujba Marelui Preot moartea era învinsă, prin moarte. Marele Preot întrupa o iubire divină mai tare decât moartea. Iubirea aceasta era însă plină de sfințenie și demnitate. Astfel că Domnul era gelos pe Israel și flăcările de pe Sinai, și flăcările altarului vrobeau cu claritate despre gelozia Domnului care este un foc mistuitor. Practic în Cântare se cere: *Iubește-mă cum Domnul iubește pe Israel! Iubește-mă cum Marele Preot iubește pe Israel!* Marele Preot trebuia să întrupeze și să oglindească iubirea lui Yahwe față de Israel. Pietrele de umerii Marelui Preot arătau că Yahwe poartă pe umerii Săi pe Israel, pietrele de inima Marelui Preot, arătau că Domnul poartă în inima Sa pe Israel ca pe niște nestemate de mare preț!

Pavel, care a primit o funcție mai mare ca a Marelui Preot și chiar ca a lui Moise însuși, folosește același limbaj sacru:

- Este drept să gândesc astfel despre voi toți, ***fiindcă vă port în inima mea***, întrucât, atât în lanțurile mele cât și în apărarea mea și întărirea Evangheliei, voi sunteți toți părtași acelui-aș har. (Filipeni 1:7).
- Voi sunteți epistola noastră, ***scrisă în inimile noastre***, cunoscută și citită de toți oamenii (2 Cor.3:2).

Din nou înțelegem că hainele exterioară ale Marelui Preot indicau cum trebuie să arate hainele interioare ale lui Aaron: pe umerii sufletului său trebuia să poarte pe Israel, și în adâncul inimii sale să aibe înscrise numele fiilor lui Israel. V.29 ne arată scopul acestei purtări pe inimă a semințiilor lui Israel: ***ca să păstreze totdeauna aducere aminte de ei înaintea Domnului*** (ca să le facă bine – am adăuga noi). Deci funcția pieptarului este similară cu cea a umărarilor. Cu toate acestea dincolo de faptul că se pune mai mult accent pe atitudine decât pe funcție, se mai adaugă și o altă nuanță nouă. Pieptarul este numit pietarul judecății și v.30 precizează:

- Să pui în pieptarul judecății Urim și Tumim care să fie pe inima lui Aaron când se va înfățișa el înaintea Domnului, Astfel Aaron va purta

necurmat pe inima sa JUDECATA copiilor lui Israel, când se va înfățișa înaintea Domnului.

Observăm mai întâi că Marele Preot nu era îmbrăcat mereu în aceste haine. El trebuia să le poarte doar când se înfățișa înaintea Domnului. Deci Dumnezeu îl putea primi pe Aaron în prezența Sa doar dacă purta aceste haine, și deci doar dacă interioriza în inima sa semnificațiile acestor haine. Cu alte cuvinte, Aaron nu se putea apropia de Dumnezeu dacă inima sa nu ardea pentru Israel, dacă nu avea atitudine de slujire față de Israel. Această atitudine era obligatorie pentru Aaron ori de câte ori se înfățișa înaintea Domnului. Și desigur Aaron trebuie să păstreze această atitudine și când era în afara Cortului. Hainele exterioare le putea da jos, dar hainele interioare trebuiau să fie păstrate. Reținem că Dumnezeu nu poate primi în prezența Sa decât pe cel care arde pentru poporul Lui. Cel care nu este plin de râvnă pentru poporul Său nu poate păși în prezența Sa fără să fie lovit de sfințenia Sa.

Acum e momentul potrivit să precizăm că în diferite comentarii se evidențiază că termenul folosit pentru PIEPTAR este dificil de tradus. Și ideea de pieptar *al judecății* ar părea neclară și ar deriva dintr-o variantă a Septuagintei care propune pentru Urim și Tumim expresia de oracole de judecată. Într-adevăr, ideea de a purta judecata/judecățile copiilor lui Israel apare de-abia în v.30 după ce sunt introduse misterioasele Urim și Tumim, judecata fiind strâns legate de acestea. La ce judecată sau judecăți se referă v.30? Dacă judecata e strâns legată de funcția lui Urim și Tumim, merită explorată această funcție. Și termenii aceștia sunt neclari. Se propun mai multe variante de traducere:

- Lumină și Desăvârșire
- Dezvăluire și Adevăr
- Blestem (răspuns negativ) și perfecțiune (răspuns pozitiv).

Pasajele din Biblie în care mai apar Urim și Tumim (pe care le vom analiza în continuare) subliniază funcția călăuzitoare a acestor misterioase obiecte. Prin ele Dumnezeu descoperea poporului voia Sa. Prin ele se dezvăluia Adevărul despre voia lui Dumnezeu, și se aducea iluminare cu privire la voia desăvârșită a lui

Dumnezeu, se evidențiază răspunsul Domnului la anumite întrebări. Urim și Tumim vesteau judecățile divine asupra poporului Israel, de unde poate și termenii de profeții ale judecății și de pieptar al judecății. Marel Judecător vestea prin Urim și Tumim deciziile, hotărârile Sale despre cu privire la Israel. Observăm că este o altă nuanță decât aceea că Marele Preot poartă asupra sa judecata/pedeapsa meritată de Israel. Dar și această ultimă nuanță e adevărată. Marele Preot se identifica cu poporul pe care-l purta pe umeri. Dar se identifica și cu păcatele poporului pe care le purta pe frunte. E logic deci să se identifice și cu judecata adusă de aceste păcate. Poate că pieptarul judecății include ambele funcții. Pe de o parte, Marele Preot iubește poporul atât de mult încât ia asupra Sa judecata meritată de popor. Pe de altă parte, prin Marele Preot se vestesc în Israel judecățile și hotărârile divine. Ei aveau legea după care se ghidau, dar prin Urim și Tumim să descopere voia lui Dumnezeu în situații particulare. Să citim textele care pomenesc de Urim și Tumim sau fac aluzie la acestea:

18. Domnul a zis lui Moise: „Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el.

19. Să-l așezi înaintea preotului Eleazar și înaintea întregii adunări și să-i dai porunci sub ochii lor.

20. Să-l faci părtaș la dregătoria ta, pentru ca toată adunarea copiilor lui Israel să-l asculte.

21. **Să se înfățișeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea Domnului; și Iosua, toți copiii lui Israel împreună cu el, și toată adunarea, să iasă după porunca lui Eleazar și să intre după porunca lui.”**

(Numeri 27)

8. Despre Levi a zis: „**Tumim și Urim au fost încredințați bărbatului sfânt**, pe care L-ai ispitit la Masa și cu care Te-ai certat la apele Meriba.”

9. Levi a zis despre tatăl său și despre mama sa: „Nu i-am văzut!” Și despre frații lui: „Nu vă cunoscl!” Iar de copii n-a vrut să mai știe. Căci ei păzesc Cuvântul Tău și țin legământul Tău;

10. **ei învață pe Iacov poruncile Tale, și pe Israel Legea Ta**; ei pun tămâie sub nările Tale și ardere de tot pe altarul Tău.

(Deut.33) 36. Saul a zis: „Să ne coborâm în noaptea aceasta după filistenii, să-i jefuim până la lumina zilei și să nu lăsăm să rămână unul măcar.” Ei au zis: „Fă tot ce vei crede.” **Atunci preotul a zis: „Să ne apropiem aici de Dumnezeu.”**

37. Și Saul a întrebat pe Dumnezeu: „Să mă cobor după filistenii? Îi vei da în mâinile lui Israel?” Dar în clipa aceea nu i-a dat niciun răspuns.

38. Saul a zis: „Apropiți-vă aici, toate căpeteniile poporului; căutați și vedeți de cine și cum a fost săvârșit păcatul acesta astăzi.

39. Căci viu este Domnul, Izbăvitorul lui Israel: chiar dacă l-ar fi săvârșit fiul meu Ionatan, va muri.” Și nimeni din tot poporul nu i-a răspuns.

40. Atunci a zis întregului Israel: „Așezați-vă voi de o parte; și eu și fiul meu Ionatan vom sta de cealaltă.” Și poporul a zis lui Saul: „Fă ce vei crede.”

41. Saul a zis Domnului: „Dumnezeul lui Israel, arată adevărul.” Sorțul a căzut pe Ionatan și pe Saul, și poporul a scăpat.

42. Saul a zis: „Aruncați sorții între mine și fiul meu Ionatan.” **Și sorțul a căzut pe Ionatan.**

43. Saul a zis lui Ionatan: „Spune-mi ce-ai făcut.” Ionatan i-a spus și a zis: „Am gustat puțină miere, cu vârful toiagului pe care-l aveam în mână: iată-mă, voi muri.”

44. Și Saul a zis: „Dumnezeu să Se poarte cu toată asprimea față de mine, dacă nu vei muri, Ionatane!”

45. Poporul a zis lui Saul: „Ce! să moară Ionatan, el, care a făcut această mare izbăvire în Israel? Niciodată! Viu este Domnul, că un păr din capul lui nu va cădea la pământ, căci cu Dumnezeu a lucrat el în ziua aceasta.” Astfel poporul a scăpat pe Ionatan de la moarte.

46. Saul a încetat să mai urmărească pe filistenii, și filistenii s-au dus acasă

(1 Samuel 14)

1. Au venit și au spus lui David: „Iată că filistenii au început lupta împotriva Cheilei și au jefuit ariile.”

2. David a întrebat pe Domnul și a zis: „Să mă duc și să bat pe filistenii aceștia?” Și Domnul i-a răspuns: „Du-te, bate pe filistenii și izbăvește Cheila.”

3. Dar oamenii lui David i-au zis: „Iată că noi ne temem chiar aici în Iuda; ce va fi când vom merge la Cheila, împotriva oștilor filistenilor?”

4. David a întrebat iarăși pe Domnul. Și Domnul i-a răspuns: „Scoală-te și coboară-te la Cheila, căci dau pe filistenii în mâinile tale.”

5. David s-a dus, dar, cu oamenii lui la Cheila și s-a bătut împotriva filistenilor; le-a luat vitele și le-a pricinuit o mare înfrângere. Astfel a izbăvit David pe locuitorii din Cheila.

6. Când a fugit Abiatar, fiul lui Ahimelec, la David, în Cheila, s-a coborât cu efodul în

mână.

7. Saul a fost înștiințat de sosirea lui David la Cheila și a zis: „Dumnezeu îl dă în mâinile mele, căci a venit și s-a închis într-o cetate cu porți și zăvoare.”

8. Și Saul a chemat tot poporul la război, ca să se coboare la Cheila și să împresoare pe David și pe oamenii lui.

9. David, luând cunoștință de acest plan rău pe care-l punea la cale Saul împotriva lui, **a zis preotului Abiatar: „Adu efodul!”**

10. Și David a zis: „Doamne Dumnezeul lui Israel, robul Tău a aflat că Saul vrea să vină la Cheila ca să nimicească cetatea din pricina mea.

11. Mă vor da în mâinile lui locuitorii din Cheila? Se va coborî Saul aici, cum a aflat robul Tău? Doamne Dumnezeul lui Israel, binevoiește și descoperă lucrul acesta robului Tău!” **Și Domnul a răspuns: „Se va coborî.”**

12. David a mai zis: „Mă vor da locuitorii din Cheila, pe mine și pe oamenii mei, în mâinile lui Saul?” **Și Domnul a răspuns: „Te vor da.”**

13. Atunci David s-a sculat cu oamenii lui, în număr de aproape șase sute de inși; au ieșit din Cheila și s-au dus unde au putut. Saul, aflând că David a scăpat din Cheila, s-a oprit din mers.

14. David a locuit în pustiu, în locuri întărite, și a rămas pe muntele din pustiu Zif. Saul îl căuta mereu, dar Dumnezeu nu l-a dat în mâinile lui.

(1 Samuel 23)

1. Pe vremea aceea, filistenii și-au strâns taberele și au făcut o oștire ca să pornească cu război împotriva lui Israel. Achiș a zis lui David: „Să știi că vei veni cu mine la oștire, tu și oamenii tăi.”

2. David a răspuns lui Achiș: „Ei bine, vei vedea ce va face robul tău.” Și Achiș a zis lui David: „De aceea, te voi pune păzitorul capului meu în tot timpul.” –

3. Samuel murise. Tot Israelul îl plânsese și-l îngropaseră la Rama în cetatea lui. Saul îndepărtase din țară pe cei ce chemau morții și pe cei ce ghiceau. –

4. Filistenii s-au strâns și au venit de au tăbărât la Sunem: Saul a strâns pe tot Israelul și au tăbărât la Ghilboa.

5. La vederea taberei filistenilor, Saul a fost cuprins de frică, și un tremur puternic i-a apucat inima.

6. **Saul a întrebat pe Domnul, și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin proroci.**

(1 Samuel 28)

62. Și-au căutat însemnarea în cărțile spițelor de neam, dar n-au găsit-o. De aceea, au fost îndepărtați de la preoție,

63. și dregătorul le-a spus să nu mănânce lucruri preasfinte, până când un preot **va întreba pe Urim și Tumim.**

(Ezra cap.2)

63. Și dintre preoți: fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai, care luase de nevastă pe una din fetele lui Barzilai, galaaditul, și a fost numit cu numele lor.

64. Și-au căutat cartea spițelor neamului lor, dar n-au găsit-o. De aceea au fost dați afară din preoție,

65. și dregătorul le-a spus să nu mănânce din lucrurile preasfinte **până nu va întreba un preot pe Urim și Tumim.**

(Neemia 7)

Toate aceste pasaje ne arată cu claritate că Urim și Tumim vesteau judecata lui Dumnezeu cu privire la o situație sau un om din Israel. În pricinile de judecata, se mai spune că dacă nu se găsește soluția la o pricină ea să meargă pâna la Dumnezeu, unde se consulta preotul, și probabil în cele din urmă direct Dumnezeu prin Tumim și Urim. Doamne, ce har, i s-a făcut lui Israel! E adevărat că Urim nu putea fi forțat să dea un răspuns (mai ales în contexte de împietrire ca cel din perioada lui Saul) dar de cele mai multe ori era dispus să dea un răspuns. Nu știm exact cum se dădea răspunsul, dar e clar că Dumnezeu răspundea la întrebări concrete și situații particulare. O, de câte ori am vrea să știm cu claritate dacă să o luăm la stânga sau la dreapta. Și băjbâim și încercăm să deducem răspunsul Domnului. Israel putea primi cu claritate acest răspuns prin judecățile lui Urim și Tumim. Astfel inima Marelui Preotului devenea poarta de comunicare dintre Cer și Pământ. El era cu adevărat Sfeșnicul, Vestitorul Luminii și Călăuzirii divine în Israel. Ce har și ce privilegii pentru Marele Preot și pentru poporul sfânt! Astfel, pieptarul sub formă de pătrat ne trimite nu doar la altarul de aramă dar și la sfeșnicul dătător de călăuzire și lumină pentru Israel.